

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku B.K.
przy uczestnictwie G.C.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w C.
z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt VI Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie B.K. od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 26 października 2016 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżąca jedynie zarysowała własne wątpliwości prawne związane z określeniem praw jednego z małżonków do majątku nabytego przed okresem małżeństwa, formalnie przez drugiego z małżonków, który to majątek nabyty został ze środków zgromadzonych w czasie utrwalonego konkubinatu, w sposób oczywisty był zakupiony na cel małżeństwa i w celu czerpania z niego w tym małżeństwie korzyści. Nie związała tych wątpliwości ze skonkretyzowanym przepisem prawnym, ani tym bardziej nie przedstawiła wywodu prawnego, który wskazywałby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

(por.: postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwie nie publ.).

Powołanie potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Skarżąca wskazała zaś jedynie, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów Kodeksu cywilnego w odniesieniu do wyjątkowego stanu faktycznego związanego z rozliczeniem majątku partnerów z nierozterwalnego i długotrwałego związku konkubencko-mażeńskiego trwającego 23 lata, w kontekście wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów podstaw rozliczeń przyjętych dla konkubentów, nie konkretyzując tych przepisów i nie formułując jakiejkolwiek innej treści mającej uzasadniać zaistnienie tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Takie twierdzenie nie uzasadnia w jakikolwiek sposób tezy o sugerowanych wątpliwościach w wykładni prawa.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwiej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżąca tę zasadność upatruje w naruszeniu prawa materialnego przez zaniechanie zbadania oraz oceny prawnej żądań wnioskodawczynie dotyczących rozliczenia okresu konkubinatu na podstawie właściwych przepisów Kodeksu cywilnego, oraz naruszeniu przepisów postępowania przez dokonanie ustaleń w sprawie w sposób odbiegający od rzeczywistego stanu dowodowego. Twierdzenie to stanowi przejaw wyraźnej, niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym, polemiki z ustaleniami faktycznymi.

Ustawodawca wyraźnie uregulował, że w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Należy mieć też na uwadze, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być zatem w skardze wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. To wymaganie nie zostało spełnione.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.